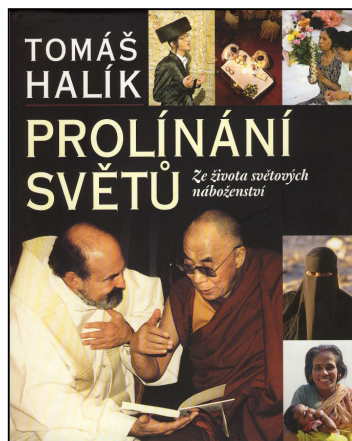

Farní knihovna doporučuje

**Tomáš Halík -
Prolínání světů.
Ze života
světových
náboženství .**

Tato kniha pojednává o pěti světových náboženstvích – hinduismu, buddhismu, židovství, křesťanství a islámu –

a hovoří o nich s úctou.

Jedná o pěti duchovních cestách, které zrály a obstály v dějinných zkouškách mnoha staletí, - a ukazuje je jako součást stylu života a myšlení miliard dnešních lidí.

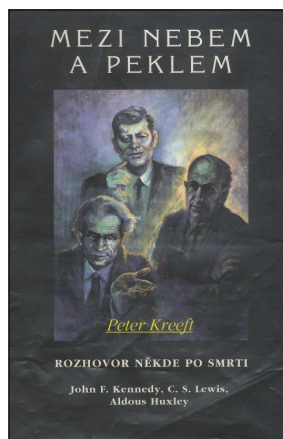
Ano, i ve jménu svatého bylo prolito mnoho krve a byla spáchána spousta křivd a násilí. Avšak na druhé straně: Kolik z našeho vědění, morálky, práva či umění se vynořilo ze světa náboženství! Mnohé z toho nám už zevšednělo, vdechujeme to s nevděčnou samozřejmostí jako vzduch, aniž si uvědomujeme původní zdroj a kontext toho všeho; mnohé jsme naopak zapomněli či se tomu zpronevěřili. Máloco je tak vzrušující a zajímavé, jako procházet znovu cestami světových náboženství. Ale není to jen cesta do minulosti – dějiny náboženství pokračují a my stojíme na jednom z nových prahů.

Viděl jsem na mnoha místech naší planety zříceniny chrámů různých náboženství, ano, i celá města mrtvých chrámů. Svatyně rostou a rozpadají se, často však právě z jejich trosk povstávají nové. Mnohá náboženství stavěla své chrámy s oblibou na místech svatyní předchozích náboženství; zřejmě měla smysl pro posvátná místa.

Vzpomínám na jeden citát z díla francouzského spisovatele a vášnivého letce Antoine de Saint-Exupéry. Jednou v noci letěl nad rozbombardovanou Francií. Všude viděl samé trosky. Vypadaly jako rozptýlené balvany. A napadlo ho: jednou z těchto trosk bude postaven chrám.

A k tomu se mi vnucuje zvláštní asociace. Sigmund Freud, jemuž vytykali, že se příliš zabývá „bahnem“ pudovosti, ležícím v temných kobkách nevědomí, včetně pudu agresivity a destrukce, napsal v jednom dopise: „Což nevíte, že jsem musel hrát ďábla, aby jiní z toho, co jsem vytěžil, mohli postavit nádherné katedrály?“

Jak asi budou vypadat chrámy, postavené jednou z toho, co se nám dnes zdá temné či co leží v troskách kolem nás a v nás?

**Peter Kreeft – Mezi
nebem a peklem.
Rozhovor někde po
smrti.**

Autor udává
souřadnice své
pozoruhodné literární
fikce datem
22.listopadu 1963
a místopisným údajem
„někde po smrti“.
Jedním z protagonistů
je americký prezident
J.F.Kennedy, na nějž

byl právě spáchán atentát. Krátce po smrti dostává příležitost promluvit si se dvěma dalšími významnými muži, spisovateli C.S.Lewisem a Aldousem Huxleym, kteří zemřeli téhož dne v odstupu pouhých několika hodin. Všichni tři účastníci rozhovoru byli za svého života uznávanými diskutéry a všichni tři svým způsobem věřili, že život nekončí smrtí. Každý se však hlásil k jinému ze základních filosofických proudů: Lewis k tradičnímu západnímu křesťanství, Kennedy k modernímu západnímu humanismu a Huxley k východnímu pantheismu. Čeho jiného se tedy může týkat jejich posmrtný rozhovor než podstaty náboženství a smrti? Přesvědčí však některý z nich ostatní o své pravdě?

Kreeftova výjimečná kniha přináší řadu zajímavých filosofických podnětů k přemýšlení o náboženství, smrti a víře v posmrtný život.

Peter Kreeft je profesorem filosofie na Boston College. Je autorem řady knih, například monografie o C.S.Lewisovi.

Lewis: Od všech mých porážek a ach! snad ještě víc od všech mých triumfů a chabých vítězství, od všeho důvtipu, jenž snes jsem ke tvé chvále, když nebe slzelo a smáli se všichni v sále, od všech mých důkazů velikosti Tvé, Ty, který mlčíš, osvobod' mě.

Myšlenky jsou jen mince slov. Stůj při mně, Pane, nedovol mi je uctívat a jim se klanět.

Na všechny mé obrany nesmírnosti Tvé, nádherné Ticho, snes se a osvobod' mne.

Pane úzké brány, Utěšiteli, všech lichých slov mne zbav, nedej mi zemřít navěky.

Kennedy: Amen. Ať je odpověď Boha jakákoliv, je to i moje modlitba.

Huxley: S tím by nemohl nesouhlasit žádný poctivý člověk. Chceme-li se řídit pravdou, musíme se řídit tím, k čemu argumentaci dospějeme. A chceme-li jít za světlem, musíme jít za pravdou.

**Farní knihovna je otevřena ve středu
od 9.00-11.00 a 15.00 -17.00 hod.**